

POHÁDKA NA DOBROU NOC

Pamelino rozrušení stále rostlo.

Převahu nad denním světlem postupně získávala tma, z níž si reflektory autobusu dokázaly přisvojit stále menší díl, zahrnující nakonec jen bledý povrch vozovky, nekonečné bílé jízdní pruhy, kovový lesk svodidel a svítivě zelenou, jakoby přízračnou barvu směrových značení na Udine a Villach. Předjíždějící, svištivě rychlá auta zahájila v potměném voze známou klouzavou hru světél a stínů, odpočítávanou rudě žhnoucími číslicemi digitálních hodin na stropním panelu.

Pamela však na nějaké hry světél neměla čas. Seděla ukázněně po směru jízdy a v trochu slabém světle čtecí lampičky znovu a znovu nahlížela do dvoustránkového strojopisu, kde si již dříve podtrhala místa, na která chtěla při čtení položit dramatický důraz nebo kde chtěla udělat dramatickou pauzu. Zvládnou to? Říkala si Pamela. Vždyť ve srovnání se všemi těmi kratoučkými proslovy, které až dosud k cestujícím měla, byl tento text desetinásobně, možná dvacetinásobně větším úkolem. Když si otočila sedadlo směrem k lidem a upravovala si mikrofon, papír položený na jejích kolenou se postřehnutelné chvěl.

"Takže tu máme večer a já - "řekla tiše," - a já jsem si pro vás všechny připravila takovou docela kratičkou pohádku na dobrou noc, aby se vám hezky spinkalo." Přestože měla trému, bezvadně se jí podařilo přizpůsobit barvu hlasu té krásné mollové náladě večera.

Michal Viewegh "Účastníci zájezdu", str. 101